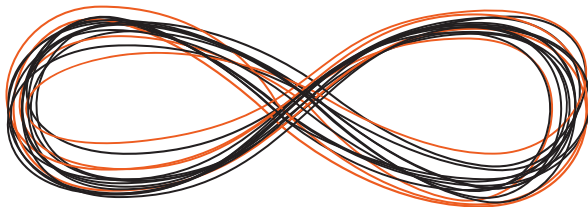


'De veranderende wereld begrijpen?
Lees dit fascinerende, nuttige en zeer vermakelijke boek.'
— Arthur C. Brooks, professor en New York Times-bestsellerauteur

Same as Ever

De onzekere toekomst beter begrijpen?
Begin met wat nooit verandert.



MORGAN HOUSEL

Auteur van de bestseller **De psychologie van geld**

MORGAN HOUSEL

Same as Ever

De onzekere toekomst beter begrijpen?
Begin met wat nooit verandert.



KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud



Inleiding 13

De kleine wetten van het leven

Aan een zijden draad 17

Als je weet waar we vandaan komen, besef je dat we geen idee hebben waar we naartoe gaan.

Risico is wat je niet ziet 29

We zijn erg goed in het voorspellen van de toekomst, afgezien van de verrassingen, die vaak het enige zijn wat ertoe doet.

Verwachtingen en realiteit 39

De eerste regel van geluk is lage verwachtingen koesteren.

Vrije geesten 51

Mensen die naar de wereld kijken op een unieke manier die je wel aanstaat, kijken ook naar de wereld op een unieke manier die je niet aanstaat.

Wilde cijfers 59

Mensen willen geen zorgvuldigheid.
Ze willen zekerheid.

Het beste verhaal wint 71

Verhalen werken altijd beter dan statistieken.

Niet te berekenen 83

De wereld wordt aangestuurd door krachten die we
niet kunnen meten.

Kalmte vormt de basis voor gekte 95

Gek betekent niet dat er iets mis is. Gek is normaal;
gekker dan gek is normaal.

Te veel, te vroeg, te snel 105

Een goed idee in de hoogste versnelling wordt al snel
een vreselijk idee.

Wanneer wonderen gebeuren 113

Stress maakt je veel scherper dan goede tijden.

Plotselinge tragedies versus langetermijnwonderen 127

Goed nieuws is het gevolg van compounding en dat
kost altijd tijd, terwijl slecht nieuws het gevolg is van
verlies van vertrouwen of een catastrofale fout die
zich in een mum van tijd voltrekt.

Onbeduidend en magistraal 135

Als een heleboel kleine dingen samen buitengewone dingen worden.

Enthousiasme en wanhoop 143

Vooruitgang vereist zowel optimisme als pessimisme.

Slachtoffers van perfectie 151

Het heeft grote voordelen om een klein beetje onvolmaakt te zijn.

Het hoort moeilijk te zijn 159

Alles wat de moeite van het nastreven waard is, gaat gepaard met een beetje pijn. Het gaat erom dat je het niet erg vindt dat het pijn doet.

Blijf rennen 167

Concurrentievoordeel verdwijnt meestal na verloop van tijd.

De wonderen van de toekomst 177

Het lijkt altijd alsof we achteropraken, en het is gemakkelijk om het potentieel van nieuwe technologie buiten beschouwing te laten.

Moeilijker dan het eruitziet en niet zo leuk als het lijkt 183

‘Het gras is altijd groener aan de kant waar het is bemest met bullshit.

Incentives: de sterkste kracht die er is 189

Als de incentives over the top zijn, is gedrag dat ook.
Je kunt mensen zo gek krijgen dat ze vrijwel alles
rechtvaardigen of verdedigen.

Nu snap je het pas 197

Niets is zo overtuigend als iets wat je zelf hebt
meegemaakt.

Termijndenken 205

Zeggen: 'Ik doe mee voor de lange termijn' is zo iets
als onderaan de Mount Everest staan, naar de top
wijzen en zeggen: 'Daar ga ik naartoe.' Tja, dat is
mooi. En dan nu de test.

Te hard je best doen 211

Je krijgt geen extra punten voor moeilijkheid.

Wonden genezen, littekens blijven 219

Wat heb jij wel ervaren en ik niet dat maakt dat je
gelooft in wat je doet? En zou ik net zoals jij naar de
wereld kijken als ik had ervaren wat jij hebt ervaren?

Vragen 227

Dankwoord 231

Noten 233

Voor de redelijke optimisten

Ons leven is nog altijd hetzelfde. (...) De fysiologische en psychologische processen die al honderdduizenden jaren bij de mens horen bestaan nog steeds.

— Carl Jung¹

Wijze mensen hebben altijd hetzelfde gezegd, en dwazen, die altijd de overgrote meerderheid vormden, hebben op hun eigen manier ook altijd gelijk behandeld, en precies het tegenovergestelde gedaan.

— Arthur Schopenhauer²

De geschiedenis herhaalt zich nooit, de mens herhaalt zich.

— Voltaire

Ik heb iets belangrijks geleerd: om vooruit te kunnen zien, moet je vaker achterom kijken.

— Jane McGonigal³

De doden zijn veruit in de meerderheid... Ze zijn met veertien keer zoveel als de levenden en we negeren de gezamenlijke ervaring van deze overgrote meerderheid, op eigen risico.

— Niall Ferguson⁴

Inleiding



De kleine wetten van het leven

Ik heb eens geluncht met iemand die Warren Buffett goed kende.

Jim (niet zijn echte naam) reed ooit, eind 2009, met Buffett door Omaha, Nebraska. De wereldeconomie stond er in die tijd niet goed voor, en Omaha vormde daarop geen uitzondering. Winkels waren gesloten, bedrijven dichtgespijkerd.

Jim zei tegen Warren: 'De situatie is zo erg. Hoe kan de economie hier ooit van herstellen?'

Warren zei: 'Jim, weet je wat in 1962 de best verkopende reep was?'

'Nee,' zei Jim.

'Snickers,' zei Warren. 'En weet je wat nu de best verkopende reep is?'

'Nee,' zei Jim.

'Snickers,' zei Warren.

Stilte. Einde gesprek.

Dit is een boek met korte verhalen over dingen die nooit veranderen in een veranderende wereld.

De geschiedenis zit vol verrassingen die niemand ooit had zien aankomen. Maar zit ook vol met tijdloze wijsheid.

Als je vijfhonderd jaar terug zou gaan in de tijd, of vijfhonderd

jaar vooruit, zou je verbaasd staan van de enorme veranderingen op het gebied van technologie en geneeskunde. Je zou niets begrijpen van de geopolitieke orde. De taal en het dialect zouden je volkomen vreemd zijn.

Maar je zou ook mensen zien die zich laten meeslepen door hebzucht en angst, net als in onze huidige wereld.

Je zou mensen zien die worden verleid door risico's, jaloezie en groepsdruk op een manier die je bekend voorkomt.

Je zou zelfoverschatting en kortzichtigheid zien die je doen denken aan het gedrag van mensen van nu.

Je zou mensen tegenkomen die zoeken naar het geheim van een gelukkig leven en mensen die zekerheid zoeken waar die niet bestaat. Je zou je volledig met hen kunnen identificeren.

Als je naar een onbekende wereld zou worden getransporteerd, zou je een paar minuten naar het gedrag van mensen kijken en zeggen: 'O, dit heb ik eerder gezien. *Same as Ever*. Niets nieuws onder de zon.'

Verandering trekt onze aandacht omdat het een verbazingwekkend en opwindend verschijnsel is. Maar gedragingen die nooit veranderen vormen historisch gezien de belangrijkste lessen, omdat ze voorspellen wat je in de toekomst zult zien. In jouw toekomst. In ieders toekomst. Wie je ook bent, waar je ook vandaan komt, hoe oud je ook bent en hoeveel geld je ook verdient, er vallen tijdloze lessen te trekken uit menselijk gedrag, die belangrijker zijn dan al het andere wat je ooit zult leren.

Het is een simpel idee, maar je ziet het zo gemakkelijk over het hoofd. En als je het eenmaal snapt, kun je je eigen leven beter duiden, beter begrijpen waarom de wereld is zoals hij is en zul je je beter voelen bij wat de toekomst voor je in petto heeft.

Amazon-oprichter Jeff Bezos zei ooit dat hem vaak werd gevraagd wat er de komende tien jaar gaat veranderen. 'Er wordt me vrijwel nooit gevraagd: "Wat gaat er de komende tien jaar niet veranderen?"' zei hij. 'En ik kan je zeggen dat de tweede vraag belangrijker is dan de eerste.'

Dingen die nooit veranderen zijn belangrijk omdat je er heel veel vertrouwen uit kunt putten. Je weet immers hoe ze de toekomst zullen bepalen. Bezos zei dat het onmogelijk is om je een toekomst voor te stellen waarin klanten van Amazon geen lage prijzen en snelle verzending willen, daarom kan hij enorme investeringen doen op deze gebieden.

Dit is een filosofie die op vrijwel alle terreinen van het leven van toepassing is.

Ik heb geen idee wat de aandelenkoersen volgend jaar gaan doen (of in welk jaar dan ook). Maar ik heb alle vertrouwen in de menselijke geneigdheid tot hebzucht en angst, die nooit verandert. Dus dat zijn de dingen waar ik over nadenk.

Ik heb geen idee wie de volgende president van de Verenigde Staten wordt. Maar ik kan er wel op vertrouwen dat de gehechtheid van mensen aan hun groepsidentiteit hun denken beïnvloedt. Die is nu namelijk niet anders dan over duizend jaar.

Ik kan je niet zeggen welke bedrijven de komende jaren dominant zullen zijn. Maar ik kan je wel vertellen dat leiders van grote bedrijven het succes naar hun hoofd laten stijgen, lui en zelfgenoegzaam worden en uiteindelijk hun scherpte verliezen. Dat verschijnsel is honderden jaren lang niet veranderd en zal ook nooit veranderen.

Filosofen hebben eeuwenlang gediscussieerd over het idee dat je leven op een oneindig aantal manieren kan verlopen, en dat jij toevallig in deze specifieke versie leeft. Dat is een krankzinnig idee, als je erover nadenkt. Dat leidt tot de vraag: wat zou in elke voorstelbare versie van je leven waar zijn en niet alleen in deze? Die universele waarheden zijn uiteraard de belangrijkste, omdat ze niet afhankelijk zijn van toeval of geluk.

Ondernemer en investeerder Naval Ravikant zegt het als volgt: 'Als er 1000 parallele universums zijn, wil je in 999 daarvan rijk worden. Je wilt niet uitsluitend rijk worden in de vijftig daarvan waarin je geluk hebt, dus wil je geluk uitsluiten als factor. (...) Ik

wil op een dusdanige manier leven dat als ik 1000 levens had, 999 daarvan een succes waren.⁶

Dit boek gaat over de vraag: wat zou in elk van die duizend parallelle universums waar zijn?

Je kunt de drieëntwintig hoofdstukken van dit boek onafhankelijk van elkaar lezen, dus je kunt zonder problemen hoofdstukken overslaan en kiezen welke je belangrijk vindt. Wat ze met elkaar gemeen hebben is dat ik ervan overtuigd ben dat elk van de besproken onderwerpen over honderden jaren nog net zo relevant is als honderden jaren geleden.

Geen van de hoofdstukken is erg lang. Geen dank... Vele zijn afgeleid van mijn blog op het Collaborative Fund, waarin ik schrijf over het gebied waar geld, geschiedenis en psychologie elkaar overlappen.

Het eerste hoofdstuk gaat over de kwetsbaarheid van het bestaan, met een persoonlijk verhaal over de meest angstaanjagende dag uit mijn leven.

Aan een zijden draad



Als je weet waar we vandaan komen,
besef je dat we geen idee hebben waar we
naartoe gaan.

Een belangrijke les die we kunnen trekken uit de geschiedenis is dat veel dingen aan een zijden draad hangen. Sommige van de grootste en meest verstrekkende veranderingen in de geschiedenis vonden plaats als gevolg van een willekeurige, onvoorziene, achteloze ontmoeting of beslissing die tot een wonder of tot grote narigheid leidde.

Auteur Tim Urban schreef ooit: ‘Als je terug zou gaan in de tijd, naar voor je geboorte, zou je doodsbang zijn om wat dan ook te doen, omdat je zou weten dat zelfs het kleinste stapje richting het heden enorme gevolgen kan hebben voor de toekomst.’⁷

Een waarheid als een koe.

Ik zal je een persoonlijk verhaal vertellen over de reden waarom ik geïnteresseerd raakte in dit onderwerp.

In mijn jeugd deed ik aan wedstrijdskiën bij Lake Tahoe. Ik zat in het skiteam van Squaw Valley en tien jaar lang draaide mijn leven vooral daarom.

Ons team bestond uit twaalf skiërs. We waren tieners, net na de eeuwwisseling, en de meesten van ons hadden het grootste deel van hun leven samen doorgebracht. We skieden tien maanden per jaar zes dagen per week en reisden de wereld over naar waar er maar sneeuw te vinden was.

Met de meesten van hen was ik niet erg close – we brachten zoveel tijd samen door dat we altijd ruzie hadden. Maar vier van ons waren onafscheidelijk geworden. Dit is het verhaal van twee van deze vrienden: Brendan Allan en Bryan Richmond.

Op 15 februari 2001 was ons team net teruggekeerd van een wedstrijd in Colorado. Onze terugvlucht was vertraagd omdat Lake Tahoe getroffen was door een sneeuwstorm, die zelfs naar onze maatstaven extreem was.

Je kunt niet wedstrijdskiën als er een deken van verse sneeuw ligt – om te racen heb je harde sneeuw nodig. Dus werd de training geannuleerd en bereidden Brendan, Bryan en ik ons voor op een week vrij skiën of, zoals wij dat noemden: ongestructureerd rondhangen, een beetje skiën en lol maken.

Eerder die maand was er in Tahoe tientallen centimeters lichte poederachtige sneeuw gevallen die het gevolg was van bittere kou. De sneeuwstorm die half februari toesloeg was anders. Hij was warm, met een temperatuur van rond het vriespunt, en krachtig. Er viel een pak zware, natte sneeuw van zo'n negentig centimeter.

We stonden er toen niet bij stil, maar de combinatie van zware sneeuw boven op poedersneeuw zorgde voor de perfecte lawineomstandigheden. Een lichte onderlaag van sneeuw met daarop een zware bovenlaag is ontzettend kwetsbaar en geneigd tot schuiven.

Ski resorts beschermen hun klanten meestal tegen lawines door de gevaarlijkste pistes te sluiten en explosieven te gebruiken om 's nachts lawines te veroorzaken, voordat 's morgens de eerste klanten arriveren.

Maar als je offpiste skiet en onder de veiligheidslinten doorglipt om op verboden ongerept terrein te skiën, zal dat systeem je niet helpen.

Op de ochtend van 21 februari 2001 troffen Brendan, Bryan en ik elkaar in de kleedkamer van het skiteam van Squaw Valley, zoals we dat al honderden keren eerder hadden gedaan. Bryans laatste woorden toen hij die morgen het huis verliet waren: 'Maak je geen zorgen, mam. Ik ga niet offpiste skiën.'

Maar we hadden onze ski's nog niet vastgeklikt of dat was precies wat we deden.

Het achterste gedeelte van Squaw Valley (dat nu Palisades Tahoe heet), achter de K1-22-stoeltjeslift, is een stuk berg van ongeveer anderhalve kilometer dat het Squaw-skiresort scheidt van dat van Alpine Meadows.

Je kunt er fantastisch skiën. Het is er steil met open, golvend terrein.

Vóór die eenentwintigste februari had ik er misschien een keer of tien geskied. Het was niet een van onze vaste plekken, omdat het veel tijd kost. Je eindigt er op een achterafweggetje vanwaar we dan terugliftten naar onze kleedkamer.

We besloten die ochtend om deze route te nemen.

Binnen een paar seconden nadat we onder de veiligheidslinten door waren gekropen, werd ik overvallen door een lawine.

Ik had dat niet eerder meegemaakt en het was iets om nooit meer te vergeten. Ik hoorde of zag de schuivende sneeuwmassa niet. Ik realiseerde me alleen plotseling dat mijn ski's de grond niet meer raakten – ik zweefde letterlijk in een wolk sneeuw. In dit soort situaties heb je geen controle, in plaats van dat je kracht zet op de sneeuw om tractie te krijgen, zet de sneeuw kracht op jou. Het beste wat je kunt doen is proberen je evenwicht te bewaren en rechtop te blijven.

Het was een kleine lawine en die was snel voorbij.

Toen we bij de weg kwamen weet ik nog dat ik zei: 'Zag je die lawine?'

'Haha, dat was gaaf,' zei Brendan.

Terwijl we terugliftten naar de kleedkamer zeiden we niets meer.

Toen we weer in Squaw waren, zeiden Brendan en Bryan dat ze nog een keer in het achterste gedeelte wilden skiën.

Ik weet niet waarom, maar ik wilde niet mee.

Ik kwam wel op een idee. Brendan en Bryan konden nog een keer langs de achterkant skiën, dan zou ik daarnaartoe rijden en hen oppikken zodat ze niet terug hoefden te liften.

Dat spraken we af en we gingen ieder onze eigen weg.

Een halfuur later reed ik naar het achterafweggetje waar ik Brendan en Bryan zou oppikken.

Ze waren er niet.

Ik wachtte nog een halfuur, toen gaf ik het op. Het duurde ongeveer een halfuur om naar beneden te skiën, dus ik wist dat ze niet meer zouden komen. Ik dacht dat ze misschien eerder beneden waren gekomen en een lift hadden gekregen.

Ik reed terug naar onze kleedkamer in de verwachting hen daar aan te treffen. Maar daar waren ze ook niet. Ik vroeg wat rond. Niemand had hen gezien.

Later die dag, rond vier uur, belde Bryans moeder me thuis. Ik herinner me elk woord van dat gesprek.

'Hoi Morgan, Bryan is vandaag niet op zijn werk verschenen. Weet jij waar hij is?' vroeg ze.

Ik vertelde haar de waarheid. 'We hebben vanmorgen langs de achterkant van de KТ-22 geskied. Brendan en hij zijn nog een keer gegaan. Ik zou ze op de weg oppikken, maar ze waren er niet en daarna heb ik ze niet meer gezien.'

‘O, mijn god,’ zei ze. Klik.

Bryans moeder was zelf een ervaren skiër. Ik denk dat ze op dat moment begreep wat er gebeurd kon zijn. En dat deed ik ook.

De uren verstreken en iedereen begon zich zorgen te maken.

Iemand belde uiteindelijk de politie en deed aangifte van de vermissing. De politie nam het niet erg serieus en suggereerde dat Brendan en Bryan er waarschijnlijk tussenuit geknepen waren naar een of ander feestje.

Ik wist dat dat niet klopte. ‘Hun schoenen staan er nog,’ zei ik terwijl ik naar de sneakers van Brendan en Bryan op de vloer van de kleedkamer wees. ‘Dat betekent dat ze hun skischoenen aanhebben. En het is nu negen uur ’s avonds. Laat dat even tot je doordringen. Het is negen uur ’s avonds en ze hebben hun skischoenen nog aan.’ Dat was de eerste keer dat iedereen om zich heen keek en beseftte hoe ernstig dit was.

Rond tien uur kreeg ik te horen dat ik naar de brandweerka-
zerne van Squaw Valley moest komen, waar ik het plaatselijke
reddingsteam aantrof.

Ik vertelde alles wat Brendan, Bryan en ik die dag hadden ge-
daan. Het reddingsteam haalde enorme mappen tevoorschijn
met foto’s die vanuit een helikopter moeten zijn genomen. Ik liet
zien waar we precies het offpistegebied in waren gegaan.

Ik vertelde hen over de kleine lawine die ochtend. Toen ik dat
vertelde zag ik de reddingswerkers hun conclusies trekken. Ik
weet nog dat twee van hen elkaar aankeken en zuchtten toen ik
uitgesproken was.

Het was al laat toen de reddingswerkers met reusachtige
schijnwerpers en een team reddingshonden op zoek gingen naar
Brendan en Bryan.

Later hoorde ik dat ze verse sporen van een recente lawine
hadden ontdekt zodra ze op de plek waren waar wij hadden ge-
skied. Het was een enorm gebied. ‘Zo’n beetje de halve berg was
weggevaagd,’ zei een van hen.

Ik reed rond middernacht terug naar de kleedkamer. Op het parkeerterrein van Squaw Valley is plaats voor duizenden auto's. Tegen die tijd was het vrijwel leeg. Iedereen was vertrokken. Er stonden nog twee auto's naast elkaar. De jeep van Brendan en de Chevy pick-up van Bryan.

Ik probeerde te slapen op een bankje in de kleedkamer, maar deed geen oog dicht. Ik weet nog dat ik dacht dat Brendan en Bryan elk moment konden binnenstormen en me voorstelde hoe we later zouden lachen om die keer dat ik de politie had moeten bellen om hen te vinden.

Tegen negen uur 's morgens was de kleedkamer afgeladen met andere wedstrijdskiërs, ouders, vrienden en familie, die allemaal wilden helpen. Het werd een basiskamp voor de zoektocht.

Ik ging weer op het bankje liggen en viel uiteindelijk in slaap.

Een paar minuten later werd ik wakker van een schreeuw, groep en commotie.

Ik wist wat er was gebeurd. Niemand hoefde het hardop te zeggen.

Ik liep naar de verdieping boven de kleedkamer, waar ik Bryans moeder op de bank zag zitten. Het was haar schreeuw geweest.

'Het spijt me,' riep ik.

Het is moeilijk om een dergelijk moment te beschrijven. Ik wist toen niet wat ik moest zeggen en ik weet nog steeds niet wat ik moet zeggen.

Reddingshonden waren regelrecht naar een plek in het lawinegebied gerend waar reddingswerkers met peilstokken Brendan en Bryan vonden, begraven onder twee meter sneeuw.

Ze waren een dag na elkaar geboren en ze stierven op een paar meter afstand van elkaar.

Later die dag reed ik naar het werk van mijn vader. Ik wilde in de buurt van mijn familie zijn. Hij kwam me tegemoet op de parkeerplaats en zei: 'Ik ben nog nooit zo blij geweest om je te zien.' Het is de enige keer dat ik mijn vader heb zien huilen.

Tot op dat moment had ik niet beseft hoe groot de kans was geweest dat ik met Brendan en Bryan was meegegaan op die fatale afdaling.

Toen begon ik me af te vragen: waarom ben ik die ochtend met hen meegegaan om de route achterom te skiën en haakte ik de tweede keer af? Het was een beslissing die vrijwel zeker mijn leven heeft gered.

Ik heb er ontelbare keren over nagedacht en ik heb geen idee.

Ik heb géén idee.

Er is geen verklaring.

Ik had er niet uitgebreid over nagedacht, ik had het risico niet afgewogen, ik had geen deskundige geraadpleegd, ik heb de voors en tegens niet op een rijtje gezet.

Het was honderd procent toeval, willekeurig en ondoordacht geluk, dat dit de belangrijkste beslissing van mijn leven werd, veel belangrijker dan elke bewuste beslissing die ik ooit heb genomen – of nog zal nemen.

Dat is mijn persoonlijke verhaal. Misschien heb je een vergelijkbaar verhaal over je eigen leven. Maar als je goed kijkt, denk ik dat veel geschiedenis vergelijkbaar is.

Ik geef nog een paar freaky voorbeelden van hoeveel in de huidige wereld afhangt van een paar kleine dingetjes waar je nooit bij stilstaat.

De slag om Long Island was een ramp voor het leger van George Washington. Zijn tienduizend manschappen werden verpletterd door de Britten met hun vloot van vierhonderd schepen.

Tijdloze lessen over risico's, het grijpen van kansen en een goed leven leiden

Bij het maken van toekomstplannen stellen we onszelf vaak vragen als: 'Wat zal de economie over twee jaar rond deze tijd doen?' en 'Wat zal er over vijf jaar anders zijn?'

Maar de belangrijke gebeurtenissen die de toekomst bepalen, zijn inherent onvoorspelbaar. In plaats daarvan zouden we een andere vraag moeten stellen: wat zal er over twee jaar hetzelfde zijn?

Kennis van dingen die nooit veranderen is nuttiger dan een voorspelling van een onkenbare toekomst. In *Same as Ever* deelt Morgan Housel, auteur van de bestseller *De psychologie van geld*, verschillende korte verhalen over de manieren waarop het leven, menselijk gedrag en zakendoen altijd hetzelfde zullen zijn. Gewapend met deze kennis kun je beter nadenken over risico's, kansen en hoe met een onzekere toekomst om te gaan.

Morgan Housel is partner bij het investeringsfonds Collaborative Fund en voormalig columnist van *The Wall Street Journal*. Hij won meerdere prestigieuze prijzen en woont in Seattle met zijn vrouw en twee kinderen.



'Voor de concepten in dit boek geldt: hoe eerder je ze begrijpt, hoe eerder je een rijker en succesvoller leven zult leiden.'

— **Scott Galloway**, hoogleraar marketing en bestsellerauteur van *Adrift*



'Een van mijn favoriete auteurs en verhalenvertellers aller tijden. Ik heb dit boek twee keer gelezen!'

— **Steven Bartlett**, *The Diary of a CEO*



**KOS
MOS**

NUR 770
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen

